

Hier zit Ik.

Poezie en Gedichten.

Uit de inhoud;

Deel 1. Ernstige overwegingen,

Deel 2. Mijn Dromen

Deel 3. Frivole Gedachten

Berlia

HIER ZIT IK

Dromen en Gedachten

***Berlia**, is het schrijverspseudoniem van Bert van Heerebeek.*

Bert is geboren in 1935 in een klein dorp, Borkel en Schaft, aan de Belgische grens.

Ondanks dat hij het grootste deel van zijn arbeidzame leven werkzaam was in een commercieel bedrijf schrijft hij al vanaf zijn jeugd Poëzie, gedichten en korte verhalen.

Na zijn pensionering schreef hij nog de Roman;

Een Eindeloze Reis isbn 9789402132540,

Niets is Oneindig isbn 9763710319792, en

Spel der Ontmoetingen isbn 9789402132540, en

Het Gebeurde isbn 9763710319792.

*'n kast afgezaagd en beplakt,
aan de muur 'n foto van vader,
en 'n scherm, scheef, uitgezakt.
'n sticker, rood met niet roken
met daarnaast 'n citer besnaard,
tegenover, dragers met dozen vol beelden,
n jaren verleden vergaard.
'n oude zachtleren zetel,
vult de ruimte nadrukkelijk aan,
in die zetel sluit ik mijn ogen,
daar laat ik mijn droombeelden gaan.
M'n kamer wordt groot, zonder muren,
de stoel is 'n vogel, 'n boot,
ik hoor weer de stem van vader,
geen grens tussen leven en dood.
In ben in 'n wereld, de mijne,
waarin ik de citer bespeel,
de beelden verlaten de dozen,
en vullen de ruimte geheel.
De beelden vanuit het verleden,
vermengen zich met mijn fantasie,
ik zie bekende, ook vreemde gezichten,
vraag niet waarom of naar wie.
M'n kamer dat is mijn eiland,
veel meer dan 'n ander er ziet,
geeft veel meer als rust en stilte,
maar alles vertalen kan niet.*

Tijdelijk verblijf.

*Als 'n man niet langer man kan zijn
Zijn waardigheid verliest
Niet meer intiem met een vrouw kan zijn
Zonder dat hij daarvoor kiest
Zijn lichaam wordt omgebouwd
Nee, net nog niet gesloopt
De man van vroeger kan hij niet meer zijn
Al was daarop gehoopt
Wat blijft zijn dromen uit de tijd
Dat hij nog als man kon staan
Maar telkens als hij weer ontwaakt
Is ook dat beeld vergaan
De dromen die hij nog beleefd
Maken slechts het verleden los
Hij weet het zal niet anders zijn
Langzaam wordt de stier 'n Os.
Wat groeit is nog slechts het gewicht
En daardoor ook zijn lijf
Hij weet en heeft berust
Hij heeft slechts tijdelijk verblijf.*

WAARHEID.

*Waarheid kent vele gezichten.
De betekenis blijft eender,
de inhoud wellicht gelijk,
de intentie van de bringer,
geeft van zijn karakter blijk.*

*Waarheid zal vaak nodig zijn,
vaker komt hij ongevraagd,
en is dikwijls dan te hard.
Die waarheid zal dan kwetsend zijn,
wordt dan beter niet gestart.*

*Als waarheid slechts verwijtend klinkt,
niets inhoud tot vergeving,
slechts uiting van 'n grief.
De bringer van die waarheid komt
ongelegen, als 'n dief.*

*Waarheid die geen hoogmoed kent,
zeer omzichtig wordt gegeven,
met respect wordt opgebouwd,
zo'n waarheid geeft de ander hoop,
en de bringer wordt vertrouwd.*

Zal ik weten.

*Nooit zal ik weten
Nooit zal ik voelen
Wat ik heb gelaten
Geen traan zal ik laten
Slechts om wat ik deed.
Gemiste kansen!?
Waarschijnlijk vele
Wie is het die me het verwijt
Wie waardeert mijn goede dingen
En lacht met mij om fouten
Verwijten zullen me geen pijn doen
Kritiek zal ik verstaan
Proberen te vertalen
En daarna verder gaan.
Wie mij wil vergezellen,
Mijn pad is breed genoeg,
Bij elk obstakel zal ik wachten,
Je helpen, ondersteunen,
Wat ik vraag is slechts
Lach met mij om domme dingen,
Steun me als ik weer struikel
Moedig me aan te blijven hopen,
Samen kunnen we dan verder gaan!*

Weten wat ik wil.

*Als ik wist wat ik wilde,
vastbesloten zou zijn,
als mijn doel bepaald was,
geen afwijking, hoe klein,
mijn rust kon verstoren,
ik miste veel pijn!*

*Ik kon fouten beperken,
had geen oog voor dat!
wat naast mij gebeurde,
ik bleef volgen mijn pad,
daar waar een ander
geen toegang toe had!*

*Laat mij liever mijn twijfel,
fantasie onbeperkt,
laat mijn grenzen wijds zijn,
want dat wat mij sterkt,
komt, dwalend langs wegen,
altijd ongemerkt*

Grijs.

*Grijs als de zon schijnt,
storm zonder wind,
nevel met onweer
is dat wat je vind,
als je het beeld in je ogen,
de tast, het gevoel,
niet weet te gebruiken,
het lichaam blijft koel.
Zie met ogen en hart,
maar vergeet vooral niet,
om te voelen, beleven,
wat je werkelijk ziet!*

*De nacht verdwijnt,
de ochtend komt,
de ochtend met z'n douw,
met de zon laag boven de bomen,
en met z'n vroege vogels.
De haan kraait luid,
als de dag meld zich,
'n dag met onverwachte dingen,
wat zeker is, is dat hij komt,
met ook op hoop van zegen.
De nieuwe dag
hoe zal hij zijn,
brengt hij gezapigheid,
dan duurt zo'n dag toch altijd te lang,
en de avond brengt dan licht.
De dag heeft veel,
ook verdriet en pijn,
zo'n dag groeft veel gezichten,
steeds wordt die dag opnieuw beleefd,
nooit gaat hij totaal voorbij.
Een mooie dag
als de zon verwarmt,
en als de liefde wordt geboren,
die dag schrijft zich met 'n gouden pen,
en duurt dan veel te kort.
- Vervolg -*

*De dag vervaagt,als avond valt,
met het voorspel voor de nacht,
gordijnen sluiten buiten uit,
en intiem wordt hij beleefd.
De avond valt,tot de nacht zich meld,
na de pijnen volgt dan berusting,
maar met rusten na het liefdesspel,
maakt hij de cyclus rond!
t*

*Als de zon te scherp is.
Als de zon te scherp is,
en de regen te nat,
als de wind te fel is,
en de mist te mat,
als de lente te druk is,
de zomer te benauwd,
de herfst veel te ruig is,
en de winter te koud,
als de dagen slechts grauw zijn,
en de nachten te zwart,
wellicht wordt de dood hier
met het leven verward!*

Afwezig

12

*Ik kijk voor me uit in het niet,
terwijl mijn open oog niets ziet,
niets ziet van al het gebeuren,
geen beelden, kaders of kleuren.
Niets wat ik wil registreren,
of nodig zou moeten noteren.
Niets van wat iemand moet weten,
of wat ik niet mag vergeten.
Niets van gevoel of emotie,
zelfs geen simpele vorm van devotie,
geen licht zelfs, maar ook geen duister,
geen vloeken of lieflijk gefluister.
Geen geluid kan mijn oor bereiken,
geen tocht zelfs mijn netvlies bestrijken.
Ik mis geen verleden, geen heden, geen toekomst,
stel mezelf geen vragen van herkomst,
voel geen leegte, geen spanning, niet moe,
vergeet wat ik deed of nog doe.
Vertel niet wat ik zal dienen te weten,
zelfs verteller zal ik vergeten,
en alles wat mij wordt gezegd,
wordt later door mij zelf toch weerlegt.
Ik voel geen vreugd, geen verdriet,
om wie bij me kwam of verliet.
Al was ik wel daar, niet aanwezig,
vergeef me dan, ik was AFWEZIG!!*

*Heb ik vreugd als ik lach.
Heb ik vreugd als ik lach,
als ik huil wel verdriet,
met mijn ogen gesloten,
zie ik dan niet!
zijn mijn handen gebonden,
is mijn voelen gedaan,
als ik echt zo beperkt ben,
laat me dan liever gaan!!*

Hoe diep.

*Hoe diep is water
Hoe ver de zon
Hoe ver mijn lief
Toen jeugd begon.
Hoe snel is wind
Hoe ver de wolk
Hoe hoog de toren
In 't beeld van 'n kind.
Hoe rijk lijken jaren
Hoe traag het begin,
Hoe verlangend het wachten
Op komst van 'n min.
Hoe snel het gewinnen,
Als jaren vergaan
Hoe moeilijk vertragen
Dagen blijven niet staan.
Hoe ver is verleden
Hoe kort was dan jong
Hoe graag weer terug
Toen men toekomst bezong!*

Waarom het woord.

*Waarom het woord
waar niemand luister,
waarom het oog
waar niemand ziet,
waarom de tast
zonder te voelen,
waarom gebruiken we ze niet!*

Eenzaam rustend.

*Ben ik eenzaam rustend,
of rust ik, alléén.*

*Zoek ik stilte in zwijgen,
of zwijg ik, alléén.*

*Zoek ik rust in stilte,
of de stilte, alléén.*

*Maken dromen mij vredig,
of droom ik alleen.*

*Zijn mijn gedachten somber,
of denk ik, alléén.*

*Zijn mijn verlangens bereikbaar,
of verlangens alleen.*

*Moet hoop mij doen leven,
of het leven, alléén!*

*Moet ik vreugde verbergen,
of genieten, alléén!*

*Doet pijn mij besluiten
te lijden, alléén.*

*Zingen de vogels buiten
en hoor ik alleen.*

*Zend de zon haar warmte
voor mij alleen.*

*Stroomt de rivier, het water,
voor het stromen alleen.*

*Wisselt dag met nacht,
voor het licht alleen.*

-Vervolg -